

MICHAEL SANDER & LENÉ JENSEN

STEFFEN JACOBSEN

RANGAISTUS

Steffen Jacobsen

Rangaistus

Suomentanut Sirpa Alkunen

SAGA Egmont

Rangaistus

Translated by Sirpa Alkunen

Original title: *Gengældelsen*

Original language: Danish

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2024 Steffen Jacobsen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727162294

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Marttyyrien räjäytetyistä ruumiista nousee myskin tuoksu.

HAMASIN KOMENTAJA, GAZA

17. syyskuuta

Mekan vuosi 1434

Nabil oli nähnyt äidin selvästi, kuin tämä olisi istunut heidän joukossaan vieraassa huoneessa. Nabil oli pyytänyt äitiä antamaan anteeksi sen, mitä hänen tulisi tehdä, mutta äiti oli huutanut, että Nabilin pitäisi ajatella ihmisten armeliaisuutta eikä astua sodan taloon. Tarpeeksi moni oli kuollut.

Nabilin päättäväisyys horjui äidin puhetulvan keskellä, kunnes Fadr ravisteli hänet valveille.

– Kenen kanssa sinä puhut? Fadr kysyi.

Ystävä oli kasvattanut kapeat viikset peitelläkseen huulihalkiotaan, jota ei koskaan ollut kursittu kunnolla umpeen.

– En kenenkään, Nabil vastasi.

Äiti oli kuvitelmaa. Nabil ei ollut syönyt juuri mitään viime viikkoina, ja hänelle oli kerrottu, että aistiharhat olisivat silloin luonnollisia.

Hän oli itse haudannut vanhempiansa ja sisartensa Basimahin ja Farhahin ruumiit betonilohkareiden alle perheen puutarhaan tykistöiskun jälkeen. Isku oli tuhonnut puolet lapsuuden kotikadusta Damaskoksessa. Hän oli yhdessä imaami Sufyanin kanssa pessyt ruumiit, kietonut ne käärinliinoihin ja lausunut läheisilleen *salat al janazan*, hautajaisrukouksen.

Siitä lähtien Nabil oli ollut puoliso-tilaallisten joukkojen mukana. Kymmeniätuhansia hänen maanmiehiään oli surmattu ja miljoonat olivat jääneet kodittomiksi, mutta EU, NATO ja USA pysyttelivät punaisen linjan takana YK:n turvallisuusneuvoston veto-äänien lamaannuttamina. Öljy, maakaasu, kumisaappaat ja Putinin ego olivat tärkeämpiä kuin syyrialaisien elämät, ja Nabil vihasi heitä kaikkia.

Kaksikymmentäneljävuotias Samir oli vanhin heistä kolmesta Nørrebron asunnossa. Samir poistui tähytysasemistaan ikkunasta, polvistui hämärässä Nabilin ja Fadrin väliin ja käänsi kämmenet kohti taivasta.

– Nabil, puhdista sielusi epäpuhtauksista. Unohda se, mitä nimitämme maailmaksi ja täksi elämäksi, sillä aika taivaan kanssa solmimasi liiton ja sinun välillä on nyt hyvin lyhyt, Samir sanoi.

– *Subhan Allah*, Jumalan kunnia, Nabil ja Fadr mutisivat yhteen ääneen.

Fadr laski jotain Nabilin käsiin, ja tämä taitteli auki mustan kangasvyön, jossa oli kultaisia kirjoitusmerkkejä. Hikipisaroita putoili Nabilin lyhyeksi leikatuista hiuksista jättäen kankaaseen pieniä läiskiä.

– *Al-ugub*, kotka, Fadr sanoi juhlallisesti. – Saladinin lippu. Mohammed Attalla oli samanlainen mukanaan New Yorkin torneilla.

– Kannan sitä kunnialla, *inšallah*, jos Jumala suo.
Nabil taitteli vyön takaisin.

– Minun pitäisi peseytyä, hän sanoi.

Kylpyhuone tulvi naisen tuoksua. Kunnioittaakseen tuntemattomien kotia ja vieraanvaraisuutta he eivät olleet avanneet asunnossa yhtään kaappia tai laatikkoa. Olohuoneessa oli vain vähän koristeita: maailmankartta ja juliste, jossa musta kissa joi absinttia korkeasta lasista. Ainoa esine, joka osoitti asukkaan kuuluvan verkostoon, oli yöpöydällä oleva Koraani. Sen kannet olivat punaista nahkaa, joka monien käsien kosketuksesta oli kulunut pehmeäksi kuin hansikas.

Jääkaapissa oli ollut heille ruokaa, kun he olivat saapuneet, ja Fadr oli ainoana poistunut asunnosta ostaakseen savukkeita kioskista kadun toiselta puolelta.

Nabil pesi kasvonsa ja kuivasi ne pyyhkeeseen, joka myös tuoksui asunnon asukkaalta. Hän sammutti valot, avasi pihanpuoleisen ikkunan ja katsoi itäiselle taivaalle talonkattojen ylle.

– *Aldebaran, Alnath, Alhena*, hän mutisi.

Samoja tähtiä hän oli katsellut puolalaisen laivan kannelta, kun alus oli purjehtinut salmen läpi tuodakseen heidät tähän pieneen maahan. Rannikkoaluksen laskettua ankkurin Samir oli antanut kapteenille paksun tukon euron seteleitä. Sitten he olivat kavunneet laidan yli ja laskeutuneet tummanharmaaseen kumiveneeseen, joka odotti valmiina mustassa, tyynessä vedessä. Samir ja Fadr olivat meloneet venettä kohti rannikkoa taskulampun loisteessa. Nabil oli istunut perässä pitäen polvien välissä matkalaukkuja, jossa oli räjähteitä ja laukaisimia. He olivat antaneet aaltojen kuljettaa kumiveneen rantaan asti. Sitten he olivat työntäneet sen takaisin veteen ja kävelleet kantamuksineen märän hiekan halki. Puiden lomasta oli astunut esiin hahmo, joka oli ottanut heidät vastaan.

Samir oli vaihtanut pari sanaa muukalaisen kanssa. He olivat ehkä halanneet lyhyesti, ennen kuin he olivat lähteneet peräkanaa nousemaan jyrkkää rinnettä. Hahmo kulki varmasti ja pehmeästi, ja Nabil oli ajatellut, että se saattoi olla nainen. Heidät oli saatettu valkoiseen pakettiautoon autiolla pysäköintialueelle. Samir oli istunut eteen, ja kaksi muuta olivat asettuneet tavaratilan lattialle reppuineen ja matkalaukkuineen.

Nabil kuuli kännykän soivan olohuoneessa, ja Fadr ja Samir olivat hyvin vakavia hänen astuessaan huoneeseen. Fadr työnsi puhelimen taskuunsa, ja Nabilin polvet olivat pettää hänen altaan.

– Ole vahva, *shaheed*, Samir sanoi kuin vaistoten, mitä Nabil tunsu. – Ei sen tähden, että Allahin nimissä surmanneet ovat kuolleita. Ei, he elävät kuin varjot keskellämme, emme vain näe heitä.

Puhelin värisi uudelleen Fadrin taskussa, ja hän napautti uuden tekstiviestin esiin.

– Auto on alhaalla, hän sanoi.

Oli viileää, ja he kaikki istuivat kolmisin tavaratilassa ja huojahtelivat pakettiauton kääntyessä kadunkulmissa.

Samir otti esiin termospullon, väänsi korkin auki ja nuuhkaistuaan sisältöä ojensi sen eteenpäin.

– Otatko teetä?

Nabil pudisti päätään. Aamun harmaassa valossa hän katsoi valkoista, tähden muotoista arpea Samirin ohimossa. Arpi oli puoliksi ystävän pitkien, mustien hiusten peitossa. Syyrialaisnuorukainen hipaisi sitä välillä ollessaan kiihdyksissään tai uppoutunut ajatuksiinsa. Hän ei ollut kertonut, mistä arpi oli peräisin. Hän sanoi vain sen olevan ihme. Se näytti ampumavammalta, mutta kuka jäisi henkiin saatuaan pistoolinlaukauksen ohimoonsa?

Nuorukaiset olivat tavanneet toisensa kolme kuukautta aiemmin koulutusleirillä Iranissa, ja Fadrista ja Samirista oli tullut Nabilille lähes perheenjäseniä. Tapana oli, että marttyyrintielle lähtenyt uskovainen, *as-shahid*, lausui tervehdyksen tai luki julistuksen videokameralle. Myöhemmin perhe voisi näyttää

tallenteen ystäville ja naapureille ja panna sen internetiin. Silti, vaikka tämä tehtävä oli valtavan suuri hyökkäys tätä sotaa käyvää ja Jumalaa rienaavaa pientä maata vastaan, Nabilin perhe oli juuri nyt hänen kanssaan, joten hänellä ei ollut mitään sanottavaa kameralle.

Hän ei ihmetellyt sitä, että hänet oli valittu. Hänelle oli lapsuudesta lähtien ollut luonnollista ja välttämätöntä kääntyä Jumalan puoleen. Imaami Sufyan oli ottanut Nabilin kotiinsa sisällissodan jälkeen, esitellyt hänet mufti Ebrahim Safar Khanille ja verkostolle sekä todistanut ja vannonut hänen olevan urhea ja omistautunut.

Viimein pakettiauto pysähtyi, käsijarru vedettiin päälle ja moottori sammutettiin. Kuljettajan ovi avattiin ja paiskattiin pamahtaen kiinni. He kuulivat kevyiden askelten loittonevan. Sen jälkeen ei kuulunut mitään.

Seuraavat tunnit he torkahtelivat aamun valjetessa ulkopuolella. He kuulivat ihmisten ääniä monilla kielillä, kiireisiä askelia, lapsia, polkupyöriä, autojen ja bussien moottoreita, rämiseviä vaihteita ja vinkuvia renkaita.

Tee ei poistanut kuivuutta Nabilin kurkusta. Hän paleli ja hohkasi lämpöä kuin kuumeessa. Hän seurasi turtana sekuntiviisaria Fadrin ruskettuneessa ranteessa. Viisari kiersi kellotaulua nopeasti, aivan liian nopeasti.

Kaksi muuta nousivat seisomaan tasan puoli yhdeltätoista, ja Nabil hautasi kasvot käsiinsä. Hän istui muutaman sekunnin tuijottaen tavaratilan lattiaa, nousi sitten kyykkyyyn ja ojensi käsivarret eteensä.

Itsemurhaliivi oli painava kuin ihmisen synti. Suorakaiteen muotoiset lohkot, jotka oli täytetty Semtex-räjähteellä, oli ommeltu neljään riviin tukeviin kangastaskuihin rintaan ja

selkään. Painavimpia olivat kuulalaakereiden kuulilla täytetyt litteät muovipussit, jotka oli kiinnitetty teipeillä lohkojen ympärille. Kymmenettuhannet teräskuulat sinkoutuivat Nabilin vartalolta pallonmuotoisena kuolemanpilvenä, kun hän räjäyttäisi liivin. Lisää räjähteitä oli sijoitettu hänen olkalaukkuunsa.

Samir kiinnitti liivin Nabilin vyötärölle tukevilla remmeillä, teräsvaijereilla ja riippulukoilla, jotta yksikään sankarillinen lipuntarkastaja tai poliisi, joka alkaisi epäillä häntä, ei voisi riisua liiviä sen laukeamatta. Sillä välin Fadr tarkisti laukaisimet, akut ja johdot Nabilin selässä.

Sitten Samir auttoi hänen ylleen väljän, vaalean tuulitakin ja veti vetoketjun kiinni kaulaan asti. Nabil pani kädet täristen sinisen lippalakkiin päähänsä. Hänellä oli lyhyeksi leikatut hiukset, ei partaa, jaloissa oranssit Niken lenkkarit ja yllään kivipesty Leviksen farkut. Hän näytti samalta kuin tuhannet nuoret miehet Kööpenhaminassa.

He halusivat toisiaan.

– *Al-salam alaikum*, Samir ja Fadr sanoivat yhdessä.

– *Wa alaikum al-salam*, Nabil vastasi vuosisatoja vanhaan tervehdykseen.

– Olen ylpeä sinusta ja kadehdin sinua, Samir sanoi. – Seuraavalla kerralla, jos Jumala tahtoo, joko minä tai Fadr työnnämme miekan vatsaan tälle tai jollekin muulle ristiretkimäälle, joka murhaa kansaamme ja veljiämme.

– *Inšallah*, Nabil mutisi.

– Onko sinulla puiston kartta? Fadr kysyi.

Nabil nyökkäsi ja taputti tuulitakin povitaskua, mutta hän ei tarvitsisi karttaa. Kuka tahansa tunnistaisi kohteen, jos vain taivuttaisi päätään hieman takakenoon.

Nabil astui ulos ja kääntyi kahden muun puoleen.

– Nainen siis päästää minut sisään? hän kysyi.

Samir nyökkäsi.

– *Ma'a al-salam, fi aman Allah*, mene Jumalan kanssa, hän mutisi. – Nainen on kanssasi siellä. Ja mekin olemme. Et ole yksin.

Nabil suoristi selkänsä ja käveli rivakasti katse jalkakäytävän laatoituksessa. Olo oli keveämpi. Pian tämä olisi ohi, ja hän näki itsensä ikään kuin ulkopuolelta ja yläviistosta leveän, ruuhkaisen kadun yltä kävellessään huvipuiston itälaitaa.

Hän pyyhkäisi takinhihalla otsaansa ja painoi lakkinsa lipan syvempään silmille lähestyessään kapeaa kalteriovea. Aurinko paistoi korkealta, oli hyvin lämmintä ja valoisaa, mutta varjot puiden alla olivat syviä ja viileitä. Nabil näki naisen hahmon aidan takana ja kuuli lukon kilahtavan. Hän pujahti sisään ja seisoi kapeassa käytävässä ravintolan ja pelihallin välissä, puiston valvontakameroiden ulottumattomissa. Hän tunsu olonsa ontoksi ja haistoi ravintoloiden ruuankäryn. Kärpäset surisivat jätesäiliöiden yllä. Naisesta lehahti raikas tuoksu. Nabil arvioi naisen ikäisekseen. Tällä oli yllään valkoinen, lyhythihainen paita, mustalahkeiset pitkät housut ja pitkä, valkoinen esiliina kiedottuna kapealle vyötärölle. Naisen vasemman rinnan päälle oli kirjailtu vihreällä ravintolan nimi. Naisella ei ollut koruja, eikä hän ollut peittänyt hiuksiaan. Hän oli kietonut hiuksensa niskaan nutturalle, johon oli työnnetty ristiin kaksi keltaista lyijykynää. Nabil häpesi hieman naisen puolesta, mutta ymmärsi, että niin oli oltava. Ehkä nainen oli mukana verkostossa, ehkä ei ollut, mutta hän oli tehnyt mitä pitikin: avannut Nabilille oven paratiisiin.

Nabil mietti, oliko nainen sama, joka oli hakenut heidät rannikolta. Oliko hän antanut asuntonsa heidän käyttöönsä viimeisiksi pariksi päiväksi ja myös ajanut heidät kohteeseen? Tunsiko nainen Samirin? Nabil tunsu mustasukkaisuuden pistoksen, mutta tukahdutti tunteen välittömästi. Mustasukkaisuus oli tästä maailmasta.

– Nimeni on Ain, nainen sanoi arabiaksi.

Nabil nyökkäsi vastaamatta mitään, ja nainen tarttui enempiä sanomatta hänen toiseen ranteeseensa ja kiinnitti sen ympärille paperinauhan. Nabil oli liian yllättynyt vastustaakseen naisen viileitä sormia. Nabil ei muistanut, milloin viimeksi joku nainen olisi koskenut häneen.

– Tämä on aluepassi, nainen sanoi. – Voit kokeilla kaikkia puiston huvituksia ilman, että sinun tarvitsee maksaa. Näytät vain rannekkeen.

– Huvituksia?

Nainen hymyili.

– Niin, ne ovat todella hienoja. Tämä on mahtava paikka.

– Jäätkö sinä tänne ravintolaan? Nabil kysyi vakavana. – Juuri tähän? Oletko töissä täällä?

– Olen.

– Pysykin sitten ravintolassa, onko selvä? Älä lähde mihinkään.

– Teen niin, nainen sanoi ja etsi hänen katsettaan lippalakin varjosta. – Miksi se on niin tärkeää?

– On tärkeää hoitaa työnsä hyvin, Nabil sanoi kuin olisi ollut naista paljon vanhempi ja viisaampi.

Nainen sipaisi hiussuortuvan korvansa taakse ja kohensi nutturaa niskassa. Hänen rintansa kiristyivät valkoista paitaa vasten, ja Nabil laski katseensa maahan.

– Totta kai, hyvin tärkeää. Minun täytyy palata nyt, nainen sanoi hymyillen. – Kuule, paleltaako sinua?

– Mitä?

– Ehkä voisit riisua takkisi?

– Tulen suoraan autiomaasta. Minusta sinun maassasi on todella kylmää.

Nabil hytisi kuin olisi oikeasti palellut.

– Mistä autiomaasta?

– Autiomaasta vain, okei? Hiekkaa ja käärmeitä. Aurinkoa.

– Hyvä on, mutta kun sinulle tulee nälkä, voit palata tänne ja koputtaa tuohon oveen. Voin antaa sinulle ruokaa. Sinun ei tarvitse maksaa.

Nabil katsoi naisen ohitse.

– Teen niin, pikkusisko. *Walaikum assalam*, Ain, Nabil sanoi, mutta hänen äänessään ja asennossaan oli jotain, mitä hän ei hallinnut ja mikä jähmetti naisen hymyn. Sitten Ain kääntyi kannoillaan ja katosi sisälle ravintolaan.

Nabil huokaisi. Hänen sieraimensa laajenivat. Tuo tuoksu. Se häivähti ohi epämääräisenä, mutta hän uskoi varmasti tunnistavansa sen asunnosta. Nabil asteli ovelle ja avasi sen. Valkoasuiset kokit hääräilivät kiireisinä teräspöytien ääressä. Padoista nousi höyryä ja kulhot olivat pullollaan lihaa, hedelmiä ja leipää, mutta kukaan ei näyttänyt huomaavan häntä.

Tyttö oli nostamassa laseja tarjottimelle mutta kääntyi, kun Nabil huusi hänen nimeään. Käsi sipaisi taas hiukset korvan taakse, ja Ain tuli häntä kohti pehmein askelin pöytien välistä.

Nabil työnsi käden painavaan olkalaukkuun ja otti esiin kangasvyön pyhine merkkeineen. Hän astui taaksepäin piiloon Ainin pitäessä ovea auki.

– Ain...

– Niin? Mikä oma nimesi muuten on? Kai sinulla on jokin nimi?

– Ei mikään. Minulla ei ole nimeä. Tai ehkä Nabil.

Nabil työnsi taitellun kangasvyön Ainin käteen.

– Kiitos, Nabil sanoi. – Kiitos paljon.

– Mistä hyvästä?

Nabil osoitti nauhaa ranteessaan.

– Huvituksista.

Ain aikoi taittaa kankaan auki, mutta Nabil tarttui hänen viileisiin käsiinsä.

– Odota, Nabil sanoi. – Ja pysy täällä ravintolassa, onko selvä?

– Kyllä pysyn, mutta...

– Hyvästi.

Huvipuiston hidas ihmisvirta kannatteli Nabilia eteenpäin.

Hänelle oli kerrottu, että kaikki Kööpenhaminassa kesäisin vierailevat käyvät myös täällä.

Hän käveli koillisen suuntaan. Älä katso ihmisiä silmiin, älä katso heidän kasvojaan, hänelle oli sanottu. He eivät ole mitään. He ovat kuoleman laaksossa vaeltavia varjoja, vaikka eivät tiedä sitä. He ovat *kufr*, vääräuskoisia. Epäihmisiä, Nabil.

Ilma oli paksua makeiskojujen, hattarapuotien ja jäätelökioskien tuoksusta. Hän saattoi melkein tuntea sokerin narskuvan hampaissaan ja katsoi halveksuen hemmoteltuja, lihavia ihmisiä ympärillään.

Hän pysytteli väkijoukon laidalla ja tiesi, että kolmensadan askeleen kuluttua hän seisoi suoraan kohteen alla: kahdeksankymmentä metriä korkean teräsrakennelman, jota oudon osuvasti kutsuttiin Taivaanlaivaksi. Se oli Pohjois-Euroopan korkein ketjukuruselli.

Karusellissa oli kaksikymmentäneljä paikkaa. Kävijät nostettiin taivaalle vahvoilla paineilmapumpuilla, ja heitä pyöritettiin vaakasuorassa ympäri pari minuuttia pitkiin ketjuihin kiinnitetyissä istuimissa.

Nabil pohti, päätyisikö ihmisruumiita myös kadulle huvipuiston ulkopuolelle. Pakistanilainen insinööri, joka oli näyttänyt heille rakennussuunnitelmat, tekniset valokuvat ja Taivaanlaivan pienoismallin, oli osoittanut kohteeksi ketjutornin pohjoisensuoleisen kantavan kivijalan. Kun se osa karusellitornista romahtaisi, kaatumislinjalla olisi konserttisali sekä useita ravintoloita ja pelihalleja.

Hän odotti aitauksen ulkopuolella, kunnes asiakasjoukko oli poistunut portaita pitkin tornista ja uusi joukko oli siirtynyt istuimille. Pumput vinkuivat, kun iso alusta alkoi kohota ilmaan. Nabil vilkaisi nuorta, vaaleahiuksista tyttöä lasikopissa, josta pumppuja ohjattiin. Tyttö tuijotti alustaa käsien liikkeessä kiireisesti ohjauskahvoilla. Nabil harppasi matalan kaiteen yli, tönäisi pari lasta sivuun ja hyppäsi vielä toisenkin kaiteen yli.

Joku yritti pidätellä häntä, mutta hän kiemurteli itsensä irti ja juoksi rakennelman alle. Hän painoi poskensa tukipalkin kylmää terästä vasten, kietoi kätensä sen ympärille ja kuunteli vinkunaa kaukana yläpuolellaan, kun Taivaanlaiva yläasennossaan pyöritti kävijöitä Kööpenhaminan sinisellä taivaalla. Teräs väräsi hänen poskeaan vasten.

Nabil näki kahden lipuntarkastajan juoksevan häntä kohti ja peruuttavan huvittavan nopeasti, kun Nabil avasi tuulitakkinsa ja he näkivät liivin, keltaiset johdot ja räjähdepaketit.

Sitten Nabil hymyili vaaleahiuksiselle tytölle lasiruudun takana. Tämä oli painanut radiopuhelimen korvalleen. Nabil

ajatteli äitiään, sisariaan – ja nuorta naista nimeltään Ain. Hän toivoi tämän pysyttelevän sisällä ravintolassa.

Nabil tarttui laukaisimeen takintaskussa, sulki silmänsä ihmisten kasvoilta ja korvansa heidän huudoiltaan.

– *Allahu akbar*, Jumala on suuri, hän kuiskasi ja painoi napin pohjaan.

Millaiseksi maailma muuttuu, kun kaikista pahin tapahtuu?

Koko maailma järkyttyy, kun Tivolin huvipuistossa keskellä Kööpenhaminaa laukaistaan pommi. Itsemurhaiskussa kuolee 1241 henkeä, eikä Tanska ole enää entisensä. Mikään taho ei ota vastuuta terrori-iskusta, eikä poliisi löydä vihjeitä syyllisestä.

Rikostutkinnasta syrjään siirretty rikoskomisario Lene Jensen yrittää auttaa ahdistunutta nuorta palestiinalaisnaista Ainia. Kun Ain kuolee kesken heidän puhelunsa, ei Lene usko kyseessä olleen onnettomuus. Hän lyöttäytyy yhteen yksityisetsivä Michael Sanderin kanssa selvittääkseen, mitä Ain on salannut ja kuka tämän tappoi. Pala palalta heille selviää, että Ainin kohtalo on kytkeytynyt Tivolin räjähdykseen – sekä toiseen terrori-iskuun, jota Tanskassa suunnitellaan.

Rangaistus on räjähtävä jatko-osa Steffen Jacobsenin hyytävälle trillerille *Riista*. Sen voi lukea myös itsenäisenä teoksena.

Steffen Jacobsen on tanskalainen menestyskirjailija ja kirurgi, joka on työskennellyt suuren osan elämästään Grönlannissa ja Pohjois-Norjassa. Hän teki suuren läpimurtonsa romaanillaan *Riista*, joka aloittaa huippusuositun rikossarjan Michael Sanderista ja Lene Jensenistä. Steffen Jacobsenin teokset ovat keränneet vankan lukijakunnan Euroopassa, Yhdysvalloissa, Japanissa, Kiinassa ja Taiwanissa, ja niistä on myyty elokuva-oikeudet.